

Arrest

nr. 190 068 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster vroeg op 18 juni 2008 een visum voor kort verblijf (type C) aan. Het visum werd toegekend op 9 juli 2008.

1.2. Zij deed een aankomstverklaring op 27 december 2012 waarbij zij werd toegelaten tot verblijf tot 23 maart 2013. Op 31 maart 2014 deed zij een nieuwe aankomstverklaring en werd toegelaten tot verblijf, geldig tot 23 juni 2014.

1.3. Op 12 augustus 2014 vroeg eerste verzoeker een visum voor kort verblijf (type C) aan. De visumaanvraag werd geweigerd op 3 oktober 2014.

1.4. Op 2 maart 2015 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.5. Op 12 juni 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 augustus 2015 en er werd tevens besloten tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.6. Bij arrest 169 046 van 3 juni 2016 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen deze beslissingen, verworpen.

1.7. Op 4 oktober 2016 werd een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

1.8. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 februari 2017. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.10.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.06.2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.10.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 10.02.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Het enige middel, zoals uiteengezet in de syntheseseminarie, luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

1. De verzoekende partijen betwisten ten stelligste dat de Verwerende partij “na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij” heeft geoordeeld, zoals voorgehouden in de nota

2. Vooreerst werd de verzoekende partij aan geen enkel onderzoek onderworpen en vervolgens blijkt uit het dossier dat de verwerende partij zich ertoe beperkt heeft, de standaard medische getuigschriften te vergelijken tussen een eerste aanvraag en een tweede.

3. De verzoekende partijen zijn evenwel van mening dat een aanvraag overeenkomstig art. 9ter niet alleen bestaat uit een standaard medisch attest, maar vooral uit een gemotiveerd verzoekschrift.

In casu werd er in het verzoekschrift uitdrukkelijk gesteld dat de situatie van de 1ste verzoekende partij gewijzigd was daar de 1ste verzoekende partij onbekwaam werd verklaard bij beslissing van de Vrederechter en omdat de verzoekende partij om medische redenen niet mag/kan reizen en dat de verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg, die hem uitsluitend in België kan worden verstrekt door zijn zoon en zijn echtgenoot.

Vermits er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt omtrent deze aangehaalde elementen en er ook niet gemotiveerd wordt waarom het niet noodzakelijk zou zijn hierop te antwoorden, wordt de motiveringswet in casu geschonden.

4. De bestreden beslissing schendt art 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 E.V.R.M., nu het leven van 1ste verzoeker bij het ondernemen van een reis naar Oekraïne in gevaar komt en hij in Oekraïne van geen mantelzorg kan genieten, daar de verzoekende partijen thans worden opgevangen door de Belgische zoon van de verzoekende partijen, die als Belg niet kan verplicht worden naar Oekraïne uit te wijken, maar daar bovendien in de gevangenis kan terecht komen, omdat hij in het huwelijk is getreden met zijn vriend.

Krachtens art. 15 E.V.R.M. kan er niet afgeweken worden van de bepalingen van art. 3, die absoluut zijn.

Het middel is niet gegrond." (sic)

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet en naar het advies van de arts-adviseur van 10 februari 2017 dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

Dit medisch advies luidt als volgt:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 04.10.2016 en d.d. 12.06.2015 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 04/10/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 22/09/2016 opgesteld door dr. Bourgeois + bijlagen d.d. 22/09/2016, 26/01/2016, 20/10/2015 en 27/10/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 12/06/2015. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 22/09/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie."

Verzoekers betwisten in het middel niet dat het gaat om dezelfde pathologie als de eerste aanvraag, doch betogen zij dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het vergelijken van de standaard medische getuigschriften in beide aanvragen. In het gemotiveerd verzoekschrift bij hun aanvraag stelden verzoekers dat eerste verzoeker bij beslissing van de vrederechter onbekwaam werd verklaard en om medische redenen niet mag reizen en dat de mantelzorg hem uitsluitend in België kon worden

verstrekt door zijn zoon en echtgenote. Zij verwijzen ook naar het feit dat de zoon niet naar Oekraïne kan terugkeren aangezien hij huwde met zijn vriend.

De Raad merkt op dat het in beginsel volstaat om, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet, een latere aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren, dat op grond van dezelfde medische elementen is ingediend als de eerdere aanvraag (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). De beoordeling van deze aandoening geschiedt in beginsel op grond van het ingediende standaard medisch getuigschrift, zodat de arts-adviseur wel degelijk de verschillende ingediende standaard medische getuigschriften met elkaar kan vergelijken. Verzoekers betwisten niet dat het niet zou gaan om eenzelfde aandoening.

Het feit dat in de latere aanvraag nieuwe feitelijke gegevens omtrent de omstandigheden van de verdere verzorging worden toegevoegd, volstaat op zich niet om te besluiten dat het niet zou gaan om dezelfde medische aandoening. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat hun latere aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat, wat de nood aan mantelzorg betreft, dit reeds werd aangevoerd in het kader van de eerste aanvraag van 12 juni 2015.

Daargelaten dat de nood aan mantelzorg geen nieuwe pathologie inhoudt, blijkt bovendien dat de behoefte aan mantelzorg en de onmogelijkheid om te reizen reeds werden aangevoerd in het kader van de eerste aanvraag zodat het niet gaat om een nieuw element. In het arrest met nummer 169 046 van 3 juni 2016 stelde de Raad hieromtrent reeds het volgende:

“2.8. Verzoekende partijen betogen voorts dat eerste verzoekende partij een beroep moet kunnen doen op mantelzorg en niet kan reizen omwille van haar toestand, maar dat hiermee geen rekening wordt gehouden.

2.9. Uit lezing van het standaard medisch getuigschrift van 6 mei 2015 dat eerste verzoekende partij heeft voorgelegd blijkt evenwel niet dat daarin geattesteerd wordt dat eerste verzoekende partij niet kan reizen omwille van haar medische toestand. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat de arts-adviseur geoordeeld heeft dat de eerste verzoekende partij een CVA in 2014 heeft doorgemaakt die gestabiliseerd is sedert een half jaar en dus met of zonder behandeling geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekende partij. Voorts wijst de arts-adviseur erop dat de aangehaalde toestand van eerste verzoekende partij niet aangetoond wordt door gedetailleerde specialistische verslagen zodat moet worden vastgesteld dat het dossier, zoals het thans voorligt, niet aantoonde dat er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het herkomstland. Er blijkt geen onderbouwde medische tegenaanwijzing voor terugkeer naar het herkomstland.

Uit het voorgelegde medisch attest van 6 mei 2015 blijkt dat daarin inderdaad melding wordt gemaakt van een CVA doorgemaakt in 2014 en dat deze “stabiel (is) sedert ½ jaar.” Verder wordt geattesteerd dat eerste verzoekende partij de “laatste tijd depressief (is); mentaal moeilijk (heeft)” en dat hij niet alleen gelaten kan worden. Voorts wordt gesteld: “Deze man is ernstig ziek en heeft continu toezicht en zorgen nodig. Prognose is ook af te wachten. Hij kan niet alleen gelaten worden. Zijn echtgenote is ook erg ziek” en: “mantelzorg is zeker vereist. Toezicht is nodig. Kan niet alleen gelaten worden. Zijn echtgenote is ook erg ziek.” De behandeling bestaat voorts uit medicatie: aspirine, enalapril en deanxit. Er wordt ook melding gemaakt van “logopedie en vermijden depressie” maar uit het standaard medisch attest blijkt niet dat dit om een behandeling gaat die thans ook gegeven wordt nu dit niet geattesteerd wordt onder de rubriek “actuele behandeling” waar enkel melding wordt gemaakt van de medicatie.

Nu uit het standaard medisch attest van 6 mei 2015 duidelijk blijkt dat de CVA zich in 2014 heeft voorgedaan en sinds een half jaar stabiel is, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur oordeelt dat er wat dat betreft geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Nu voorts het standaard medisch attest slechts in algemene bewoordingen stelt dat de eerste verzoekende partij de laatste tijd depressief is en het mentaal moeilijk heeft en zij ernstig ziek is, is het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur vaststelt dat deze aangehaalde toestand niet wordt aangetoond door gedetailleerde specialistische verslagen zodat ook hier geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland.

Verzoekende partijen zijn het oneens met de bevindingen van de arts-adviseur en pinnen zich vast op de noodzaak aan mantelzorg die volgens hen blijkt uit het standaard medisch attest, maar zij slagen er hiermee niet in aan te tonen dat de bevindingen van de arts-adviseur kennelijk onredelijk zijn. De arts-adviseur heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom hij het oneens is met de bevindingen van de behandelend arts als zou eerste verzoekende partij ernstig ziek zijn. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat het advies niet afdoende is gemotiveerd of dat de arts-adviseur bepaalde gegevens zou veronachtzaamd hebben. Nu de medische toestand van eerste verzoekende partij niet als ernstig wordt beschouwd in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, volgt daaruit noodzakelijkerwijze ook dat de arts-adviseur de noodzaak tot mantelzorg niet weerhoudt.”

Het feit dat verzoekers er in het begeleidend schrijven bij de aanvraag op hebben gewezen dat de mantelzorg wordt verstrekt door hun zoon en diens echtgenoot, leidt er niet toe dat de verwerende partij niet kan vaststellen dat het wel degelijk ging om dezelfde aandoening. Ook het feit dat verzoekers menen dat eerste verzoeker niet kan reizen, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien betreft het op dit punt een gevolgtrekking door verzoekers zelf, zonder dat uit de bijgevoegde medische attesten uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker niet kan reizen.

Wat betreft de beschikking van de vrederechter te Kortrijk van 16 maart 2016, waarbij verzoeker onbekwaam wordt verklaard en een bewindvoerder wordt aangesteld, houdt deze beschikking op zich geen uitspraak in met betrekking tot de aandoening van eerste verzoeker, in het bijzonder wat betreft de vraag of het al dan niet gaat om dezelfde aandoening.

Gelet op deze elementen kon de verwerende partij terecht motiveren dat *in casu* sprake is van eenzelfde aandoening, zodanig dat artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet van toepassing was.

In de mate verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoekers met geen enkel concreet element aannemelijk maken waarom enkel de zoon van verzoekers in België zou kunnen instaan voor de mantelzorg. Ook waar verzoeker herhaalt dat het hem niet mogelijk is te reizen, werd hoger reeds vastgesteld dat verzoekers deze bewering niet staven met enig medisch stuk.

Ter terechtzitting leggen verzoekers een vonnis neer van de arbeidsrechtbank te Gent van 7 april 2017 naar aanleiding waarvan in een medisch deskundigenonderzoek ("*preliminaria*") wordt verklaard dat eerste verzoeker in de absolute onmogelijkheid is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dit wegens de intrinsieke ernst van zijn globale medische problematiek. In het bijzonder wordt gewezen op het feit dat verzoeker vanaf oktober 2015 aan een nieuwe cardiale pathologie leed, waarbij er sprake is van een zodanige verergering dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk was. De deskundige verklaart niet te weten tot wanneer deze onmogelijkheid blijft bestaan, doch dat een herziening kan gebeuren na verloop van een jaar.

De Raad merkt vooreerst op dat het huidige beroep niet gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. De thans bestreden beslissing betreft enkel de beslissing van 10 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het vonnis de arbeidsrechtbank dateert van 7 april 2017, zodat de verwerende partij er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis van kon hebben. Uit het standaard medisch getuigschrift van 22 september 2016 blijkt dat verzoekers de medische regularisatieaanvraag indienden omwille van het CVA-infarct uit 2014 (cerebrovasculaire aandoening). Er blijkt niet dat verzoekers enige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend omwille van de hartaandoening van eerste verzoeker. Aldus werden de medische elementen waarvan sprake in het vonnis van de arbeidsrechtbank niet aangevoerd ter ondersteuning van de aanvraag van 4 oktober 2016 en zijn deze dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT